

مدار موازی نمایش «در به در همیشگی» را از برادران قاسمی در ۲۰ مرداد ۱۴۰۲ افتتاح می‌کند. این نمایش تا ۱۷ شهریور ۱۴۰۲ ادامه دارد. برادران قاسمی که قبلاً به صورت انفرادی کار می‌کردند، همکاری خود را از سال ۱۳۹۴ آغاز کردند. این چهارمین نمایش برادران قاسمی در استان به دنبال نمایش قبلی‌شان («ماهی بزرگ»، ۲+، بهمن ۱۳۹۸) است.

نمایش نخست این سه، «اتاق قرمز» (زیرزمین استان، ۱۳۹۴)، الهام‌بخش و شکل‌دهنده‌ی نمایش‌های بعدی آن‌ها بود. «اتاق قرمز ۲: پرنندگان مهاجر» (گالری الگا ویمر، نیویورک، ۱۳۹۵) بر مهاجرت متمرکز شد و به کار آن‌ها جهت عینی‌تری داد. «اتاق آبی» (پروژه‌های بیرون از استان، ۱۳۹۶، وی گالری) بیشتر بر وابستگی آن‌ها به دریای خزر تأکید کرد. پرنندگان مهاجر و موضوع مهاجرت در بوم‌های نقاشی شده نمایش کنونی، «در به در همیشگی»، نقش محوری دارند. در مجموعه برادران قاسمی میدان دید خود را به آسمان (محدود می‌کنند) و نه به گستره پیش چشمشان که شامل دریا و خشکی هم می‌شد. عنوان نمایش بخشی از آهنگ داریوش («در به در همیشگی») است که هنرمندان در حین کار در استودیو خود آن را می‌شنیدند. گرچه حجم از زمان «اتاق قرمز» در کارهای برادران قاسمی وارد شده، در «در به در همیشگی» نقش پررنگ‌تری دارد. تقریباً هم‌اثر پرنندگان را به تصویر می‌کشند که سعی می‌کنند از وضعیتی که درش گیر کرده‌اند بیرون بیایند. یکی از مجسمه‌ها قایق حامل مسافرانی در هم پیچیده است.

عنوان نمایش کنونی از آهنگ داریوش («قلندر») برداشته شده که هنرمندان در حین کار آن را در استودیو می‌شنیدند. درون مایه‌ی مهاجرت (در به در)، که به واسطه پرنندگان مهاجر در «اتاق قرمز ۲» مورد توجه قرار گرفته بود، در «در به در همیشگی» متحول می‌شود. اگر در مجموعه‌های پیشین برادران قاسمی گستره بوم خشکی و دریا و آسمان را یکجا در بر می‌گرفت، در اینجا میدان دید تغییر می‌کند. بجز در یک اثر (بدون عنوان، ۱۴۰۲، اکریلیک روی بوم، ۱۶۰ در ۱۸۰ سانتی‌متر)، که در آن سه فیگور لمبیده در میان درختان به افقی چشم دوخته‌اند، خشکی از کانون توجه خارج شده است. این تغییری هستی‌شناختی در سطح بوم است. زمینی (بومی) که در آن ریشه دوانیده بودیم دیگر نمی‌تواند با بلندپروازی‌های آسمانی‌مان هم‌اوری کند. دیگر جایی برای فرود نیست چون پهنه خیال و مجاز خود را از زمین گنده و بی‌نیاز بدان می‌انگارد. اگر زمین زمانی گرانیگاهی بود برای پرواز دادن قوه خیال و نگاه به دوردستان، اکنون، با توسل به آلات و ادوات فنی‌مان، قوه جاذبه را می‌توانیم از معادله خارج کنیم و خود را در آسمان غوطه‌ور بدانیم. آنچه که در اخترفیزیک بدان «افق رویداد» می‌گویند در اینجا به صورت معرفتی بر ما نازل می‌شود («افق رویداد مرزی است که فراتر از آن، رویدادها قادر به اثرگذاری بر روی ناظر نیستند»). نگاه ما به آسمان از زمان «انقلاب کپرنیکی» تغییر کرده است. اگر نیاکان ما زمین را زیستگاه خود می‌انگاشتند و آسمان را مرز متعالی و لایتنه‌های کیهان می‌دیدند، پس از آن زمین را جرمی آسمانی در میان بی‌نهایت سیاره دیگر می‌دیدند و این تغییر دیدگاه نسبت به زمین امروز تا بدانجا رسیده که می‌پنداریم می‌توانیم بخش یا تمامی وقت خود را در متاورس سرکنیم و قلمرو زمین و محدودیت‌هایش بر ما اثری نخواهد داشت. به افق رویداد رسیده‌ایم.

اما از نگاه نقاشانه، بوم (زمین) و رنگ (جهان ماده) بستری‌ست که آسمان (قوه مجاز) را ممکن می‌سازد. هنر برادران قاسمی نمایش در هم‌تنیدگی خشکی و آب و آسمان است. «در به در همیشگی» با تغییر زاویه دید و تمرکز بر آسمان و پرنده‌های مهاجرش، و در قیاس با کارهای پیشین هنرمندان، نمایی مجرد پیش چشم‌مان می‌گذارد.

اینجا نقش حجم بارزتر می‌شود. «در به در همیشگی» اگر بر بوم می‌توان امر مجرد (جدایی آسمان) را بانگ زد، در تجسم تنیده و در بند است. پرنندگان مهاجر در موقعیتی خود را گرفتار می‌بینند و برای رهایی در تلاشند، انسان‌ها می‌کوشند با عناصر کنار بیایند. زمین (حجم اینبار) حضورش را به عنوان فاعل مایشاء به بیننده خاطر نشان می‌کند. فیزیک، جسمیت، اندام‌وارگی ما را به تنانگی‌مان باز می‌گرداند. در به در همیشگی حتی در در به دریش بختیار نیست.

نمایشگاه‌های انفرادی آن‌ها عبارتند از: «ساتورن فرزندانش را می‌بلعد» (گالری امروز، اصفهان، ۱۴۰۰) | «روی بندرگاه» (گالری چوم، بندرانزلی، ۱۳۹۹) | «ماهی بزرگ» (۲+، تهران، ۱۳۹۸) | «اتاق آبی» (وی گالری، پروژه‌های بیرون از استان، ۱۳۹۶) | «اتاق قرمز ۲: پرنندگان مهاجر» (گالری الگا ویمر، پروژه‌های رؤیا خواجوی، فروردین ۱۳۹۶) | «اتاق قرمز» (زیرزمین استان، تهران، ۱۳۹۵). آثار آن‌ها در نمایش‌های گروهی نیز به نمایش درآمده است: «رنالیسم» (کورک استریت، لندن، ۱۴۰۲) | «لبه‌ی نرم تیغ» (کورک استریت، لندن، ۱۴۰۰) | «سیستپ» (گالری چوم، بندرانزلی، ۱۴۰۰) | «س‌س‌س‌س» (گالری باوان، تهران، ۱۴۰۰).

Parallel Circuit announces "Darbedar-e Hamishegi," an exhibition by Ghasemi Brothers, opening on August 11 and continuing through September 9, 2023. Working individually beforehand, the trio started their collaboration in 2015. This is their fourth exhibition with Dastan, following "The Big Fish" (+2, February 2020.)

Their inaugural show, "The Red Room" (Dastan's Basement, 2016), inspired, fueled, and shaped the dynamic of their subsequent collaboration. "Red Room 2: Migratory Birds" (Elga Wimmer Gallery, New York, 2017) focused on immigration, giving their work a more objective direction. "Blue Room" (V-Gallery, a Dastan:Outside Project, 2018) further underlines their affinity to the Caspian. The title of the current exhibition, "Darbedar-e Hamishegi," is taken from a song of longing by a famous Iranian singer in exile. The artists listened to particular music ("Qalandar" or "Free-spirited") while working in their studio. The theme of migration (exile), appearing first in "The Red Room 2", evolves. If in their previous exhibitions, Ghasemi Brothers brought the whole expanse of land, water, and sky together, in their latest, they shift their angle of view meaningfully. Except for a single work (Untitled, 2023, acrylic on canvas, 160 by 180 cm) in which three figures are shown lounging among trees and beholding the beyond, the focal point of other works is the sky.

This is an ontological shift on the surface of the canvas. The earth (canvas), where our roots are extended, can no longer compete with our heavenward ambitions. There is no place to land because the expanse of the virtual no longer feels bound and dependent on the earth. Suppose the earth's gravity was a springboard for our imagination to take flight and behold the invisible and the inaccessible. In that case, we feel we are no longer bound by gravity. Our technologies have given us the impression that we can omit the earth from the equation altogether and submerge in the infinite sky. Our event horizon is epistemologically upon us ("a boundary beyond which events cannot affect an observer"). Our upward gaze has metamorphosed since the "Copernican Revolution." If our ancestors felt grounded to this earth and saw the sky as an infinite and transcendental boundary, Copernicans saw our planet as just another celestial body among myriad others. This view of the universe has evolved, so we no longer feel dependent on this earth. This is our event horizon.

The role of sculpture in "Darbedar-e Hamishegi" becomes more pronounced. If the sky can be abstracted on canvas from the earth and sea, they cannot be as easily separated in sculptures. In them, migratory birds find themselves in entangled situations, and humans try to come to terms with the elements. The earth in these sculptures reasserts its agency. Our physic, materiality, and organic substantiality return us to our bodies. The migrant has no control, even on their vagrancy.

"Their solo exhibitions include: "Saturn Devours His Children" (Emrooz Gallery, Isfahan, 2021) | "On the Port" (Choom Gallery, Bandar-e Anzali, 2020) | "Big Fish" (Dastan +2, Tehran, 2020) | "Blue Room" (V-Gallery, a Dastan: Outside Project, Tehran, 2018) | "Red Room 2: Migratory Birds" curated by Roya Khadjavi (Elga Wimmer Gallery, New York, 2017) | "Red Room" (Dastan's Basement, Tehran, 2016). Their work has also appeared in group exhibitions: "Realism" (Dastan Outside Projects, London, UK 2023) | "Soft Edge of the Blade" (Dastan International Exhibition, London, UK 2022) | "Svistok" (Choom Gallery, Bandar-e Anzali, Iran 2021) | "us" (Bavan Gallery, Ahvaz, Iran 2021) | "Birds" (Soo Contemporary, Tehran, Iran 2021).